

Několik poznámek k vývoji práva na ochranu proti nekalé soutěži

Je pro rozhodování soudů nespornou výhodou, že úprava nekalé soutěže (na rozdíl od práva proti omezování hospodářské soutěže – kartelového) si zachovává po celou dobu své existence na území ČR shodnou svou základní podobu, již od akceptace bruselské revize Pařížské unijní úmluvy z roku 1900 s vložením čl. 10bis do jejího textu, jež členským státům uložila zajistit ochranu proti nekalosoutěžnímu jednání. To je patrné z dále uvedeného – Pařížská unijní úmluva z r. 1883 zakázanou nekalou soutěž vymezila takto: Nekalou soutěží je každá soutěžní činnost, která odporuje poctivým zvyklostem v průmyslu nebo v obchodě; prvorepublikový zákon č. 111/1927 Sb. z. a n., o ochraně proti nekalé soutěži ji formuloval: „Kdo dostane se v hospodářském styku v rozpor s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým poškodit soutěžitele, může býti žalován, aby se zdržel takového jednání a odstranil závadný stav jím způsobený; věděl-li pak, nebo musil-li vědět, že jednání jeho jest způsobilé poškodit soutěžitele, též, aby nahradil škodu tím způsobenou.“; obchodní zákoník naposled nekalosoutěžní jednání definoval v § 44 odst. 1: „Nekalou soutěží je jednání v hospodářské soutěži nebo v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, spotřebitelům nebo dalším zákazníkům. Nekalá soutěž se zakazuje.“; dnešní právní úprava generální klauzule v § 2976 odst. 1 obč. zák. pak takto: „Kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje.“ Jak patrně, úprava nekalé soutěže vždy byla založena na obecných pojmech, zejména na pojmu dobrých mravů soutěže, proto neodmyslitelným doplněním právní úpravy je vždy výklad obecných pojmů, na nichž je tato úprava založena, odbornou literaturou i rozhodnutími soudů, jež v ustálené podobě výkladu tvoří judikaturu.

Obrovskou výhodou pro soudní praxi oproti jiným agendám byla možnost převzít a navázat na bohatou prvorepublikovou judikaturu ze sbírky Vážný, často jsou stále citována rozhodnutí k právní otázce posouzení existence rozporu s dobrými mravy, k pojmu dobrých mravů, k objektivnímu přístupu k porušení dobrých mravů, způsobilosti přivodit újmu, zaměnitelnosti atd. Na prvorepublikovou judikaturu mohla navázat plně až judikatura k úpravě obchodního zákoníku. Protože v právní úpravě občanského zákoníku nelze shledat natolik zásadní změny oproti předchozí právní úpravě obchodního zákoníku, není ani důvod k tomu, aby nemohla být judikatura vycházející z předchozí právní úpravy použita i pro aplikaci nové právní úpravy občanského zákoníku, k čemuž také v praxi nyní dochází. (zde lze poukázat např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3482/2018 ze dne 6. 12. 2018 s právní větou, že dosavadní závěry rozhodovací praxe vyslovené za účinnosti obchodního zákoníku lze v otázce posuzování porušení dobrých mravů soutěže aplikovat i na nyní účinnou úpravu občanského zákoníku, což ostatně vyplývá i z

výše citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. dubna 2018, sp. zn. 23 Cdo 4554/2017, který při aplikaci § 2976 odst. 1 o. z. vychází také z dosavadní rozhodovací praxe.

Po vstupu republiky do Evropské unie judikaturu ovlivňují též evropské předpisy (zde zmiňme evropské směrnice, jako např. směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/114/ES ze dne 12. 12. 2006 o klamavé a srovnávací reklamě, směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 k nekalým obchodním praktikám, směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv z duševního vlastnictví) a zejména rozhodnutí Soudního dvora k nim, případně k existující evropské úpravě průmyslových práv. Jsou tak zhusta citována rozhodnutí Soudního dvora, týkající se vysvětlení základních pojmů i pro právo nekalé soutěže podstatných, jako je průměrný spotřebitel, vyvolání nebezpečí záměny atd. Byť úpravu nekalé soutěže nelze co do podrobení se evropským předpisům a rozhodnutím jakkoli srovnávat s právem kartelovým, přesto je namístě respektovat a zohledňovat v judikatuře soudů ohledně nekalé soutěže i v úvahu přicházející rozhodnutí Soudního dvora. Vedle běžného prolínání práva na ochranu proti jednání nekalé soutěže s právy průmyslovými (v to počítaje i spory z ochrany obchodní firmy) a právem autorským, právy na ochranu pověsti právnických osob i ochranu osobnosti fyzických osob, je zapotřebí poukázat i na prolínání s kartelovým právem za stavu, kdy je dnes kladen důraz na soukromoprávní vymáhání nároků z nedovoleného omezování hospodářské soutěže. I to přináší do rozhodování nové prvky a přijímání závěrů rozsudků Soudního dvora ve věcech omezování volného trhu, zneužívání dominantního postavení, včetně dumpingu, i pro rozhodování věcí, jež spočívají na nekalosoutěžním základě s tvrzením rozporu s dobrými mravy soutěže v takovém jednání.

2/ Několik poznámek k místu úpravy práva proti nekalé soutěži a vztahu k právům z duševního vlastnictví, zejména právům průmyslovým

Právo na ochranu proti nekalé soutěži bývá někdy přiřazováno do širšího vymezení práv, chránících práva z duševního vlastnictví, není však – jak ostatně plyne ze systematiky zařazení nekalé soutěže v novém občanském zákoníku – součástí práv absolutních, tj. působících proti všem, erga omnes, kam jistě můžeme řadit práva průmyslová a práva autorská. Právo proti nekalé soutěži je jako relativní majetkové právo součástí úpravy závazkových práv, zde z porušení zákazu nekalé soutěže.

Malé odbočení: Podle mého názoru tak novým systematickým zařazením úpravy § 2976 a následující v občanském zákoníku došlo zčásti k oslabení teorie soutěžního práva, prosazované po revoluci 1989 paní Dr. Munkovou a ještě dříve panem profesorem Karlem Knapem, kteří spatřovali v právu nekalé soutěže součást svébytného práva soutěžního, to ostatně dostalo výraz i v systematice zařazení úpravy nekalé soutěže v tehdejší obchodní zákoníku.

Úprava nekalé soutěže tedy poskytuje zejména právům průmyslovým ochranu relativní, podpůrnou. Z rozhodnutí v těchto věcech plyne, že ochrana průmyslovým právům a proti nekalé soutěži je poskytována samostatnými právními úpravami, to však nijak nevylučuje jejich provázanost a souběh při posuzování konkrétních jednání, jenž je dán zejména tím, že zásah do průmyslového práva může být zároveň jednáním nekalé soutěže. (lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.9.2007, sp.zn. 32 Odo 1566/2005).

Na druhou stranu je však třeba práva z různých právních titulů rozlišovat, může tak dojít k situaci, že nebude přiznána ochrana relativní, ale zůstane jen ochrana absolutní – příkladem může být například rozhodnutí ve věci KINEX – KMITEX, řešené Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 9. 7. 2018, sp. zn. 23 Cdo 1175/2018: V řešené věci se jednalo jednak o nárok, který žalobkyně požadovala z titulu zásahu do obchodní firmy (absolutní ochrany obchodní firmy), jednak o nárok z titulu nekalé soutěže (relativní ochrany obchodní firmy). Obchodní firma je chráněna před neoprávněným užíváním, a to neohledně na to, zda zde existuje soutěžní vztah mezi poškozeným a tím, kdo obchodní firmu neoprávněně užívá (absolutní ochrana obchodní firmy). Jestliže na případný zásah do obchodní firmy žalobkyně nemá vliv existence soutěžního vztahu, tím spíše nemůže v oblasti absolutní ochrany obchodní firmy hrát roli způsob, jakým se žalobkyně soutěže účastnila (tj. že v rozhodném období nevyráběla a nedodávala výrobky přímo ona, nýbrž se trhu účastnila nepřímo prostřednictvím licence poskytnuté třetímu subjektu). Zákon pro přiznání přiměřeného zadostiučinění v penězích za zásah do práv k obchodní firmě nestanovuje žádné další speciální podmínky. Odvolací soud pochybil, pokud uzavřel, že v řešené věci jednání žalované nepředstavovalo zásah do obchodní firmy žalobkyně, a svůj závěr odůvodnil s poukazem na to, jakým způsobem se žalobkyně v rozhodné době účastnila hospodářské soutěže.

Není ale výjimkou situace, že bude přiznána pro například otrocké napodobení ochrana právu, jehož formální ochrana již zanikla. Příkladem zde může být naše rozhodnutí ve věci kostek LEGO, rozsudek ze dne 4. 12. 2007, sp. zn. 3 Cmo 237/2007:

Pokud žalovaný svou stavebnici - jak patrně z ní jako celku i z jednotlivých jejích kostek - přizpůsobil stavebnici LEGO žalobce, tj. svou stavebnici učinil co do ztvárnění kostek a v základních rozměrech jejich vzájemného napojování naprosto totožnou a docílil tak její plnou kompatibilitu s kostkami stavebnice LEGO, pokud v obalech a celkovém jejich designu včetně barevnosti, obrázků sestavených postaviček a předmětů, zcela jednoznačně učinil vše, aby se co nejvíce připodobnil témuž u stavebnic žalobce, pak odvolací soud má za to, že vedle vyvolání zaměnitelnosti se žalovaný snaží z pověsti stavebnic LEGO těžit, navodit zdání, že kupující získá (za cenu nižší) totéž jako při koupi stavebnice žalobce.

Samozřejmě zde v takových případech vyvstane otázka, zda a jak dlouho má být chráněno relativním právem proti nekalé soutěži určité dílo, řešení, výtvar, dosud chráněný formálním absolutním právem. Zde lze připomenout zásadu, jež byla vytvořena v souvislosti s naším rozhodnutím ve věcech billboardů -

sp.zn. 3 Cmo 40/2004, o nikoli trvalém znaku rozporu určitého jednání s dobrými mravy soutěže, tj. že právem proti nekalé soutěži nelze chránit takový výtvar, zejména technické řešení, donekonečna: Znak rozporu s dobrými mravy není pro určité jednání znakovým trvalým, zejména v těch případech, kdy má právo proti nekalé soutěži umožnit v určitém smyslu monopolní postavení určitému soutěžiteli. Platí ostatně i o právech průmyslových, že vytváří výsadní postavení pro majitele práva pouze dočasně a nejinak tomu je i zde a souvisí to i s účelem a smyslem ochrany, která je poskytována proti nekalé soutěži rušitele. Není účelem této ochrany zakonzervovat určitý stav a tedy jednou provždy zaručit předstih tomu, kdo s novým významným řešením na trh přišel - a toto by byl, byť to žalobce popírá, důsledek vyhovění jeho zdržovacím nárokům. Navázání na určitý stav a jeho další rozvoj je třeba umožnit. Pokud zde není ještě formální ochrana z průmyslových práv, je třeba dát přednost již volné soutěži na trhu před zájmem jednoho soutěžitele a umožnit volné užívání určitého řešení po uplynutí určité doby výhradního práva pro toho, kdo s ním přišel. Obdobný závěr plyne z usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 32 Odo 189/2005 ze dne 15. února 2006.

Pravidlem tedy je ale souběh úprav nekalé soutěže a práva průmyslového, žalobce tak může volit z nároků dle § 2988 OZ či z nároků, jež mu poskytuje zvláštní úprava zákona č. 221/2006 Sb. Tyto nároky jsou však zčásti zcela rozdílné a pro určitou úpravu jedinečné – např. nárok z informační povinnosti dle § 3 zákona č. 221/2006 Sb., možnost využití paušálních náhrad ve výši licenčních poplatků dle § 5 zákona. V této souvislosti je na místě zmínit výlučnou věcnou a místní příslušnost Městského soudu v Praze k řešení sporů, v nichž jsou nároky alespoň zčásti opřeny o průmyslové právo. Lze tak odkázat v tomto např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 23 Cdo 3459/2015 (jež se týkalo sporu z nekalé soutěže a ochranné známky) či rozhodnutí ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 31 Cdo 3375/2015 (nekalá soutěž a obchodní firma).

Naposled zmíněné rozhodnutí velkého senátu Nejvyššího soudu podpořilo tu zásadu, jež byla prosazována v našich rozhodnutích již od často citovaného rozhodnutí ve věci ČEZ x EČEZ z r. 1994, tj. že i užití formálního práva může být jednáním nekalé soutěže, zde vyjádřeno: **Užívá-li vlastník svoji ochrannou známku tak, že naplní definiční znaky nekalé soutěže, pak je třeba proti takovému užívání ochránit toho, kdo je takovým jednáním zasažen, a to způsoby uvedenými v § 2988, větě první, o. z., tedy i uložením povinnosti zdržet se užívání zapsané ochranné známky.**

PAPÍR

15'

Souvislost mezi právy průmyslovými a ochranou proti nekalé soutěži spočívá i v ulehčení procesního postavení oprávněného, jenž při prokázání porušení svého formálního práva obvykle prokáže i porušení dobrých mravů soutěže. Toto spojení plyne i z ustálené rozhodovací praxe, jež dovodila, že – jak uvedeno v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 9. 2010 sp. zn. 3 Cmo 34/2010: Rozlišení mezi jednáním běžným a v hospodářské soutěži přípustným oproti jednání

nekalosoutěžnímu spočívá v posouzení splnění podmínky rozporu s dobrými mravy soutěže. Pokud jednání žalovaného bylo založeno na využití zákonem chráněného průmyslového práva žalobce, pak takové jednání žalovaného – za předpokladu, že mu žalobce neudělil souhlas s užitím své ochranné známky - je třeba mít za rozporné s dobrými mravy soutěže. Hojně citována je právní věta z rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci Duracell ze dne 29. 10. 2013 sp. zn. 23 Cdo 2662/2012:

Odvolací soud správně dovodil, že neoprávněné užívání ochranných známek žalobkyně je samo o sobě již jednáním porušujícím dobré mravy soutěže s možnou újmou žalobkyně, spočívající v rozmělnění jejích ochranných známek. Jednání žalované naplňuje také podmínky speciální skutkové podstaty parazitování na pověsti podle § 48 obch. zák. (žalovaná protiprávně využila ve svůj prospěch příznačnosti označení DURACELL, včetně podoby výrobků, jež žalobkyně sama prosadila u tuzemské veřejnosti).

Uvedené má svůj význam i ve sporech týkajících se klíčových slov užitých v internetových vyhledávacích, kde lze připomenout rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci ELKO ze dne 16. 4. 2018, sp. zn. 23 Cdo 4931/2017, s právní větou, že užití cizí slovní ochranné známky v reklamním sdělení, které je užíváno v systémech placené optimalizace internetových vyhledávačů, je zásahem do práva k ochranné známce majitele.

Právě ovšem tato agenda zásahu do ochranné známky klíčovými slovy ve spojení s ochranou proti nekalé soutěži je determinována judikaturou Soudního dvora EU, zde konkrétně rozhodnutími ve spojených věcech Google x Luis Vuiton C-236 až 238/08, nebo ve věci C-323/09, Interflora proti Marks & Spencer, z nichž vycházel Vrchní soud v Praze i v rozhodnutí ve věci Studio Moderna x TV Products, sp. zn. 3 Cmo 156/2018 ze dne 12. března 2019, v němž dovodil, že pokud inzerující splnil všechny podmínky dle uvedených rozhodnutí SD EU, za nichž lze právo vlastníka ochranné známky omezit, není jeho jednání ani jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže: ? Odvolací soud uzavřel na základě opakovaného a doplněného dokazování, že žalovaný, jenž splnil přísné podmínky inzerce vytyčené příslušnou judikaturou SD EU pomocí klíčového slova, totožného s ochrannou známkou žalobce a/, kterou je oprávněn užívat žalobce b/, nejedná v rozporu s dobrými mravy soutěže. Jeho inzerce svým zněním, jak odvolací soud zjistil, neklame spotřebitele co do původu výrobku, nevytváří dojem o jakékoli spojitosti s ochrannou známkou, výrobkem žalobců a žalobci jako takovými, nevede užitím názvu konkurenčního výrobku ani k zdruhování ochranné známky, neznamená neoprávněné těžení ze soutěžních výkonů žalobců s nabídkou plagiátu, pouze nabízí spotřebiteli možnost volby mezi alternativami, vždy při zachování možnosti vybrat si („odkliknout“) výrobek žalobců označený ve vyhledávači zadaným slovem – takové jednání je dle názoru odvolacího soudu soutěžním vztahům na straně nabídky a spotřebitelům na straně poptávky prospěšné. Jak odvolací soud dále zjistil, z pohledu průměrného spotřebitele názvy výrobků účastníků, uváděné v nabídce vyhledávače, jsou dostatečně odlišné a celkový dojem, jímž na něho působí, nezakládá

možné záměny, je z něho naopak jednoznačné, že jde o výrobky nijak spolu nesouvisející různých výrobců.

3/ Závěrem ještě několik poznámek ke generální klauzuli nekalé soutěži § 2976 odst. 1 OZ, zejména její první podmínce

Z vymezení podmínek generální klauzule § 2976 odst. 1 o. z. (? Kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje.) je třeba v obecném dovodit, že pokud dané jednání nesplňuje kumulativně všechny tři podmínky generální klauzule, nelze je považovat za jednání nekalé soutěže (lze poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2008, sp. zn. 32 Cdo 166/2008). Dále platí, že nejsou-li splněny zcela podmínky generální klauzule nekalé soutěže dle § 2976 odst. 1 o. z., je nadbytečné se případně zabývat podmínkami naplnění zvláštních skutkových podstat (k tomu viz například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 4285/2010 ze dne 26. 3. 2013).

Dnešní znění generální klauzule navázalo na poslední její znění v obchodním zákoníku, přesto jsou zde momenty, jež mohou do vývoje agendy zasáhnout. Je nasnadě, že takové momenty může přinést již posuzování naplnění první podmínky jednání zakázané nekalé soutěže – podmínky jednání v hospodářském styku. Není asi pochyb o tom, že jde o pojem daleko širší a obecnější než klasické vymezení první podmínky jako jednání v hospodářské soutěži, nepochybně platí, že jednání v hospodářské soutěži je jen výsečí jednání v hospodářském styku. Takto nyní široce formulovaná podmínka podchycuje prakticky veškerá jednání podnikatelů (pokud si takto zde trochu zjednodušíme okruh jednajících osob), jak mezi nimi samotnými, tak i ve vztahu ke spotřebitelům, lze za ně považovat jednání směřující jak do soukromoprávních vztahů, tak veřejnoprávní oblasti, k plnění povinností založených tedy též i veřejným právem. Je již minulostí názor, že první podmínka nekalé soutěže je splněna jen ve vztahu konkurentů na trhu, na druhou stranu je třeba bránit snaze učinit z práva proti nekalé soutěži úpravu „všeobíhající“, podpůrnou a pro jakékoli tvrzené závadné jednání ze strany ekonomicky tím dotčené osoby použitelnou pojistku k vymáhání práv. Je třeba připomínat v judikatuře a stále respektovat pomocná hlediska jako korektivy posuzování naplnění této podmínky. Nápomocné v tomto bylo zejména starší stanovisko (vycházející již z prvorepublikového) o soutěžním záměru (a případně i soutěžní orientaci), jenž se závadným jednáním musí být spojen. Možná je namísto si připomenout, že prvorepubliková judikatura vycházela z kritéria soutěžního účelu, jak plyne například z odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29. 11. 1935, sp. zn. Rv I 2069/35, Vážný č. 14742, k výkladu zákonného požadavku „za účelem soutěže“. ? Tehdy Nejvyšší soud dospěl k závěru, že pokud má být použito zákona o nekalé soutěži, pak plyne již z účelu tohoto zákona, že musí jít o soutěž, o soutěžní jednání a že takové soutěžní jednání, jímž chce se zasáhnouti do soutěže a porušiti její uznávané zásady nekalým jednáním, musí býti vodítkem

žalovaného, musí mu být účelem; porušití uznaný pořádek v soutěži předpokládá vůli přesunouti prospěch nebo újmu jednoho soutěžitele na újmu nebo prospěch jiného“.

Ohledně úpravy v obchodním zákoníku byla to zásluha právní teorie, jež přinesla a zdůraznila pro judikaturu význam zkoumání pojmu soutěžní záměr, jenž by měl být jednání nekalé soutěže vlastní, a to i s pomocí zkoumání dalších hledisek, jako je soutěžní situace (v níž se závadné jednání odehrálo) a soutěžní orientace jednání (jako zkoumání faktického cíle, jehož mělo být závadným jednáním dosaženo). Soutěžní záměr judikatura vymezovala přitom tak, že jej nelze ztotožňovat s úmyslem; soutěžní záměr je dán tehdy, když určitým jednáním jsou objektivně (co do výsledku) sledovány soutěžní, konkurenční cíle (na rozdíl od možných cílů jiných, např. vzdělávacích apod. – v této souvislosti, srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 23 Cdo 4941/2008).

Příkladem aplikace uvedených hledisek bylo posuzování jednání tzv. cybersquaterů ohledně jimi držných doménových jmen v mnohých sporech z období přelomu století, jež v souladu s nimi umožnilo dovodit závěr o vztahu hospodářské soutěže ad hoc, tj. vztahu založeném jen určitým úkonem při existenci soutěžního záměru jednajícího získat určitý prospěch či soutěžní výhodu v ekonomickém svém postavení na úkor postavení jiného subjektu v jeho postavení v hospodářské soutěži. Korektiv soutěžního záměru, prosazený ustálenou judikaturou, bez ohledu na právní povahu jednajícího, byl a je dosud jedním z hlavních principů posuzování naplnění první podmínky generální klauzule nekalé soutěže, a mám za to, že jeho význam ještě stoupl v souvislosti s dnešní její úpravou.

Uvedená hlediska se použijí rovněž při posuzování otázek pasivní **25'** věcné legitimace ve sporu. V tomto směru lze příkladmo poukázat na věc, jež v dovolacím přezkumu byla posuzována Nejvyšším soudem v rozhodnutí ze dne **7. 4. 2020, sp. zn. 23 Cdo 3497/2019 s právní větou: Pokud žalovaný pouze plnil úkoly vyplývající z jeho postavení jako statutárního orgánu žalobci konkurující společnosti, z něhož svým jednáním nevybočil, a nesledoval tak svým excesivním jednáním soutěžní záměr svůj či jiné osoby, pak není osobou jednající nekalosoutěžně vůči žalobci. Sama skutečnost, že osoba vykonávající funkci (člena) statutárního orgánu právnické osoby je zároveň společníkem (byť i jediným) této právnické osoby, z ní nečiní pouze z tohoto důvodu soutěžitele na části trhu, v níž soutěžně působí (hospodářsky konkuruje) tato právnická osoba.** Opačný závěr na základě zjištěných skutkových okolností přijal Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2010, sp. zn. 23 Cdo 2343/2009, s právní větou Nekalosoutěžního jednání se může dopustit i zákonný zástupce soutěžitele, pokud v rámci zastoupení uplatňuje svůj soutěžní záměr, tj. pokud účelem jednání tohoto zákonného zástupce bylo získání soutěžní výhody v jeho prospěch, resp. ve prospěch jiného soutěžitele.

Tím, že žalobce v řízení prokáže, že žalovaný jednal nekalosoutěžně, tj. že jeho jednání beze zbytku naplnilo všechny znaky nekalé soutěže dle generální klauzule, ještě neznamená jeho úspěch v řízení, v tomto je třeba odkázat na úpravu § 2988 OZ a hmotněprávní a procesně právní předpoklady k vyhovění

různým v úvahu přicházejícím nárokům z nekalé soutěže. To už ale jiná kapitola, jež však již překračuje možnosti, poskytnuté pro můj příspěvek.

Nakolik se nekalosoutěžní jednání dotklo žalobce, bylo předmětem posouzení Vrchním soudem v Praze naposledy v rozhodnutí ze dne 8. září 2020, sp. zn. 3 Cmo 169/2019, s tím, že ve věci nebylo pochyb o tom, že vytčené jednání, jež mělo povahu chlubení se cizím peřím, bylo jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže a jednáním nekalé soutěže. Bylo učiněno v rámci hospodářského styku, se soutěžním záměrem navodit dojem o účasti žalované společnosti na realizaci mnoha akcí, ač tomu tak nebylo, přivlastňování si zásluh jiných soutěžitelů, resp. naznačování získání značných zkušeností, ač soutěžitel takové (či v takovém rozsahu) nemá, bylo jednáním rozporným s dobrými mravy soutěže a zároveň jednáním, jež může být významné ve volbě potencionálních zákazníků o možném dodavateli jimi žádaných služeb, a tím být i jednáním způsobilým objektivně přivodit újmu jiným soutěžitelům (možnou ztrátou zákazníků) či zákazníkům (jež si zvolí dodavatele služeb v domnění, že jde o zkušeného dodavatele, jenž má za sebou akce dle referencí na webových stránkách, byť tomu tak není). Otázkou bylo, zda žalobci byli osobami ve věci aktivně legitimovanými. K právu žalobců uplatnit nároky dle § 2988 Vrchní soud uvedl: Je třeba dále uvést, že nároky směřující k ukončení tohoto závadného jednání a odstranění závadného stavu (včetně zveřejnění vysvětlujícího prohlášení) mohla ve smyslu § 2988, věta první, o. z. uplatnit proti žalovanému každá osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží porušeno nebo ohroženo. Vzhledem k tomu, že jednání žalovaného vedlo ke zkreslení hospodářské soutěže, vyvolání dojmu o jiné pozici žalovaného v hospodářské soutěži než mu náleželo, tj. k možnému získání prospěchu na úkor jiných soutěžitelů, oprávněným k uplatnění uvedených nároků byl každý, jehož postavení v hospodářské soutěži tak bylo či mohlo být údají žalovaného zasaženo či ohroženo, a to včetně takto klamaných zákazníků. Aktivně legitimováni tak byli všichni účastníci relevantního trhu na obou stranách (poptávky i nabídky), soutěžitelé, zákazníci, ti, co se na označených projektech vlastní činností podíleli; právo uplatnit žalobou pro nekalou soutěž žalovaného zdržovací nárok a nárok na odstranění závadného stavu měli tedy také oba žalobci. Žalobce a) bez dalšího jako jednáním žalovaného zasažený soutěžitel, jehož soutěžní pozice byla dopadem nekalé soutěže snížena či ohrožena, žalobce b) jako osoba, jež se svou činností jako „vlastník“ či statutární orgán určité společnosti podílela přímo či prostřednictvím další společnosti na akci, zahrnuté mezi označené projekty, jež si nyní pro sebe „přivlastnila“ společnost žalovaná.